Κυριακή των Μυροφόρων († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 1 Μαΐου, 2020

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Θυμόμαστε σήμερα τὶς **Μυροφόρες**, τὸν **Ἰωσήφ** καὶ τὸν **Νικόδημο**, ἀνθρώπους ποὺ στὴν πορεία τοῦ Εὐαγγελίου μόλις καὶ ἀναφέρονται, ὅμως, ὅταν ὁ Χριστὸς εἶχε φαινομενικὰ ἡττηθεῖ, ὅταν ὁ θάνατος, ἡ ἀπόρριψη, ἡ προδοσία καὶ τὸ μῖσος εἶχαν ὑπερισχύσει, ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι ἄνθρωποι μὲ πίστη καὶ κουράγιο, μὲ τὴν πίστη τῆς καρδιᾶς καὶ **τὸ κουράγιο ποὺ μόνο ἡ ἀγάπη μπορεῖ νὰ γεννήσει** . Τὴν ὥρα τῆς Σταύρωσης οἱ Ἀπόστολοι εἶχαν σκορπίσει, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰωάννη ποὺ στάθηκε δίπλα στὸν Σταυρὸ μὲ τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸν Χριστό, μόνο μιὰ μικρὴ ὁμάδα γυναικῶν στάθηκε σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ Σταυρό, καὶ ὅταν ὁ Κύριος πέθανε, ἦλθαν νὰ μυρώσουν τὸ σῶμα Του ποὺ ὁ Ἰωσήφ ὁ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν Πιλᾶτο, δίχως νὰ φοβηθεῖ ὅτι θὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ὡς μαθητὴ Του, ἐπειδὴ στὴ ζωή καὶ στὸ θάνατο, **ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πίστη εἶχαν νικήσει.**

Ἄς προβληματιστοῦμε πάνω σ’αὐτό. Εἶναι εὔκολο νὰ εἴμαστε μαθητές τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ὅλα πηγαίνουν καλά, στὴν ἀσφάλεια τῆς πατρίδας ὅπου δὲν ὑπομένουμε κάποια δίωξη, ἀπόρριψη, καμία προδοσία δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ὁδηγήσει στὸ μαρτύριο, ἤ ἁπλῶς νὰ γίνουμε θύματα χλευασμοῦ καὶ ἀπόρριψης.

Ἄς σκεφτοῦμε τὸν ἑαυτό μας, ὄχι σέ σχέση μὲ τὸν Χριστό, ἀλλὰ τὶς μεταξύ μας σχέσεις, ἐπειδὴ Ἐκεῖνος εἶπε ὅτι ὅ,τι κάνουμε στὸν ὁποιδήποτε ἀπὸ ἐμᾶς, στὸν πιὸ μικρὸ κι ἀσήμαντο, τὸ κάνουμε σ’ Ἐκεῖνον.

Ἄς ἀναρωτηθοῦμε πῶς συμπεριφερόμαστε ὅταν κάποιος ἀπορρίπτεται, χλευάζεται, ἐξοστρακίζεται, καταδικάζεται ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη ἤ ἀπὸ τὴ γνώμη ἐκείνων ποὺ γιὰ ἐμᾶς σημαίνουν κάτι, ἄν ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ καρδιά μας παραμένει πιστή, ἤ βρίσκουμε τὸ θάρρος νὰ ποῦμε, «Ἦταν καὶ παραμένει φίλος μου, εἴτε τὸν ἀποδέχεστε, εἴτε τὸν ἀπορρίπτετε». Δὲν ὑπάρχει πιὸ μεγάλο μέτρο πίστης, ἀπὸ τὴν πίστη ποὺ ἐκδηλώνεται μέσα ἀπὸ τὴν ἥττα. Ἄς τὸ λάβουμε αὐτὸ ὑπόψιν, διότι χάνουμε μὲ τόσους τρόπους. Προσπαθοῦμε, μὲ ὅποια δύναμη ἔχουμε – λίγη ἤ πολλή, νὰ εἴμαστε αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ εἴμαστε, καὶ κάθε λεπτὸ χάνουμε. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ κοιτάζουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὄχι μόνο μὲ συμπόνοια, ἀλλὰ μὲ τὴν πίστη ποὺ ἔχουν οἱ φίλοι ποὺ εἶναι ἕτοιμοι νὰ σταθοῦν δίπλα σ’ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ πέφτει, μακρυὰ ἀπὸ τὴ χάρη, μακρυὰ ἀπὸ ἰδανικά, ποὺ ματαιώνει κάθε ἐλπίδα καὶ προσδοκία ποὺ

ἔχουμε ἐπενδύσει. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἄς σταθοῦμε δίπλα του, ἄς δείξουμε πίστη καὶ**ἄς ἀποδείξουμε ὅτι ἡ ἀγάπη μας δὲν ἐξαρτιόταν ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης, ἀλλὰ ἦταν ἕνα δῶρο ὑπέροχο, γεμάτο χαρά, ποὺ προσφέρθηκε δωρεάν, ἀπὸ τὴν ψυχή μας**. Ἀμήν.

(Πηγή καί Ἀπόδοση στὴν νεοελληνική: agiazoni.gr*)*